

התוועדויות
כ"ק אדמו"ר שליט"א

מליובאוויטש

שנת תשנ"ב

חלק א'

(יום ב' דראש השנה — ש"פ וישב, מבה"ח טבת)

בס"ד. משיחות ש"פ חיי-שרה, כ"ה מרחשון, מבה"ח בסלו, ה'תשנ"ב
— פתיחת כינוס השלוחים העולמי —

תרגום מאידית

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחודשים והשבועות האחרונים), שעל-פי הודעת חז"ל³ שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם-כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"⁴), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו — הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל מחשו!

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו — להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

ב. השייכות של עבודת השליחות (של השלוחים שנחאספו לכינוס השלוחים העולמי) עם משיח צדקנו — תוכן בהסברת שייכותו של משיח עצמו עם ענין וגדר השליחות בכלל:

על הפסוק⁵ "שלח נא ביד תשלח" (שאמר משה להקב"ה כשהקב"ה שלחו להוציא את בני-ישראל ממצרים) אומרים חז"ל⁶: "אמר (משה) לפניו,

א. בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי — השלוחים שיחיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ — צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולבטא את התפקיד של השלוחים כדורנו זה בכלל, ובפרט החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות — לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

כמדובר כמה פעמים, נוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל, כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוניי", ובפרט השלוחים של נשיא דורנו — אשר נקודת השליחות הזאת משותפת ושווה בכל הזמנים — מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל עניני השליחות והיא נעשית ה"שער" שעל-ידו "עולים" כל עניני השליחות,

על-אחת-כמה-וכמה בנידון-דידן. שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה — הכנה לביאת המשיח — שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

(3) סנהדרין צו, ב.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(5) שמות ה, יג.

(6) מדרש לקח טוב עה"פ, וראה פדר"א פ"מ:

ביד אותו איש שאתה עתיד לשלוח כו' שנאמר הנה

(1) משנה ובדיחא סוף קידושין.

[ויש לומר, שזה מרומז גם במלה "שמש", שיש לה שני פירושים: שמש – המאירה, "להאיר על הארץ", ו"שמש", מלשון שימוש – הביטול של השליח, מצד זה ש"אני נבראתי לשמש את קוני", עד ש"אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני"⁹⁹].

ועל-פי המדובר לעיל, שהכוח על ענין השליחות בכלל נובע מהשליחות הראשונה שבתורה – השליחות ששלח אברהם את אליעזר לעשות את השידוך של יצחק ורבקה – מוכן גם-כן, שכשם שבשליחות הראשונה נתן אברהם (המשלח) "כל אשר לו", הואיל וזה נוגע למילוי השליחות בשלימותה, שכל הפרטים והענינים יהיו חדורים בנקודה הכללית של יחוד מ"ה וב"ן (נישואי יצחק ורבקה), כך בכל שליחות ושליחות של יהודי "לשמש את קוני", הוא מקבל כביכול "כל אשר לו" מהמשלח (הקב"ה), עד הכוח של עצמותו ומהותו יתברך (הכולל את "כל אשר לו") כדי לפעול את היחוד של נשמה וגוף של יהודי בעולם-זהה הגשמי. ובאופן, שכל הפרטים ופרטי-פרטים בעבודתם של ישראל, נהיים חדורים בפועל בנקודה האחת והיחידה והתכלית: הגילוי של נשיח צדקנו (שלימות ענין השליחות, יחוד מ"ה וב"ן).

יא. בכל זה נוסף בדורנו זה במיוחד – אשר בו נוסף חידוש בענין השליחות, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מינה כל אחד ואחד מהדור להיות השליח שלו בהפצת התורה והיהדות ובהפצת המעיונות חוצה, עד להבאת הגאולה האמיתית והשלימה.

המשיח הוא עי"ז שהוא מבצע את עבודתו כשליח עם כל עשר כוחות נפשו, מחכמה ועד מלכות.

י. על-פי הידוע, שכל יהודי יש בו מבחינת משה⁹³ ומבחינת משיח⁹⁴ – מזה מוכן שבכל יהודי יש מעין שני הענינים הנ"ל:

כל יהודי הוא שליח של הקב"ה "לשמש את קוני". כללות שליחותו מתבטאת ב"להאיר על הארץ"⁹⁵ – להאיר את העולם כולו באור הקדושה ובאור האלקי. ובוה יש בכללות שני אופנים, על-דרך "שני המאורות הגדולים", "מאור הגדול" ו"מאור הקטן"⁹⁶ [כידוע ש"גם את העולם נתן בלבם"⁹⁷, בכל יהודי משתקפים כל עניני העולם] – עבודתו כמשפיע (שמש), ועבודתו כמקבל (לבנה), שעל-ידי זה נעשה "להאיר על הארץ" באור חודר (על-דרך מתלמידי יתור מכולם⁹⁸, וכיו"ב). ויש בוה מה שאין בוה.

ובפרטיות, אלה שני הענינים שצריכים להיות בשליח: (א) ביטול למשלח (על-דרך לבנה), ו(ב) מציאות בפני עצמו, ברדעת, שחושב ומבין בעצמו, באמצעות שכלו האישי, כיצד עליו למלא את שליחותו – "להאיר על הארץ".

ומזה שמשה ומשיח עומדים בהתאחדות ("גואל ראשון הוא גואל אחרון"), נמשך מעין זה גם בעבודת כל יהודי, שבתור שליח יתאחדו בו שני הענינים.

(93) תניא רפמ"ב.

(94) מאור עינים ס"פ פינחס.

(95) בראשית א. טו.

(96) שם, טז.

(97) קהלת ג. יא. וראה לקו"ת במדבר ה. ריש

צ"ב.

(99) כ"ה גירסת הש"ס כתי" (אוסף כתבי-יד של תלמוד הבבלי, ירושלים תשכ"ד) במשנה וברייחא עת הדיבור וזו הנוצרת ממלצת נחלמה לאחזרה מות

ש"ס חיי-שרה, מבה"ח כסלו

297

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני¹⁰²) ש"הגיע זמן גאולתכם", כפי שנראה בזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו"¹⁰³, בפרט במדינות הערביים [כולל מה שראו בימים אלו, שבמה שכונה "ועידת השלום", הם הודיעו שהם מוכנים לוותר על כל הענינים למען "שלום" כביכול, ובפועל נתגלה ש"לא דובים ולא יער"!¹⁰⁴ ואכ"מ].

וכבר נתקיים הסימן של השנה שעברה — ה"תשנ"א ראשי-תיבות הי' תהא שנת נפלאות אראנו, ובהוספה בשנה זו — והולך ונמשך — הי' תהא שנת נפלאות בה, (ו) בתוכה — שזה (הנפלאות) נעשה המהות והתוכן והנשמה של השנה.

ורואים בפועל איך שנפעל ה"וילחום מלחמת ה" וינצח בכמה וכמה ענינים — ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' — גילוי שער הנו"ן, צ' — שנת הצדיק (כפי שבני" קראו לשנה זו) וח' — הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם¹⁰⁴).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית

וכפי שרואים בפועל, שעכשיו נעשה קל יותר להסביר ליהודי — אפילו כזה שלפני זה לא היתה לו בגלוי שייכות לכך — שבנוסף לעבודתו האישית, מוטלת עליו אחריות להיות "שליח", להשפיע (ממעלותיו וידיעותיו וכו') על אחרים, החל בבני ביתו, חבריו וידידיו, וכל מי שהוא יכול להגיע אליהם.

ותוספת מיוחדת בזה — בנוגע לאלה אשר זכו, שמתוך עם-ישראל גופא הם נבחרו להיות שלוחים של נשיא דורנו, וכל עבודתם בכל המעט-לעת כולו מוקדשת למילוי שליחותם בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ובהבאת הגאולה.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר השלוחים מכל קצווי תבל נאספים ביחד, ב"כינוס השלוחים העולמי", אשר כינוס "לצדיקים הנאה להם והנאה לעולם"¹⁰⁰, מביא הדבר הנאה אמיתית — הנאה דקדושה — להם ולעולם, עולם גם מלשון העלם והסתור¹⁰¹, ובפרט שזהו "כינוס השלוחים העולמי", שלוחים הנמצאים בכל קצווי העולם כולו, ועבודתם מתבטאת בביטול ההעלם וההסתור של העולם ובהפיכתו לאור, עד שהוא נעשה דירה לו יתברך, באופן של יחוד מ"ה וב"ן, כהכנה לגאולה, כנ"ל.

יב. בזה גופא — שזה שייך לכינוס השלוחים בכל שנה ושנה — נתוסף החידוש בשנה זו במיוחד, בקשר לעבודת השליחות של "שלח נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו:

כמדובר לעיל (סעיף א), הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל העניני העבודה, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבלת פני משיח צדקנו.

(102) ישעי' רמז תצט.

(103) מדרש לקח טוב לך לך ד, א. וראה גם ב"ר

פמ"ב, ד.

(100) משנה סנהדרין עא, ס"ב.

למעלה (על-דרך לבנה), "ואד יעלה מן הארץ"¹⁰⁸, שדוקא "מן הארץ" (כ"ן). נשמה בגוף, נעשה מהחומרות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" מלמטה למעלה, עוד יותר למעלה מ"רוח אלקים מרחפת על פני המים". "זה רוחו של מלך המשיח"¹⁰⁹ — מאחר שנפעל התחי' בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא "רוח אלקים מרחפת על פני המים").

יג. מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש — צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ועל כל יהודי מתבטאת בזה — שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו — כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס — "כל ימי חיך להביא לימות המשיח"¹¹⁰: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו — בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה וייהנה מזה וכו', אלא "להביא" — הוא עושה כל התלוי בו כדי "להביא לימות המשיח" לשון רבים, לא רק

והשלימה — צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל ממש.

והוא: על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"¹⁰⁵, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו הש"ת וישלחו כו"¹⁰⁶, ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה — הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא — לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

דבר זה עומד בהדגשה כשבת פרשת חיי-שרה (שבו מתקיים כינוס השלוחים), שבה קראו אודות השליחות ששלח אברהם את אליעזר לנישואי יצחק ורבקה, שזה נותן כוח על כל עניני השליחות, ובמיוחד — שלימות ענין השליחות של משיח צדקנו.

ונוסף לזה זהו שבת מברכים חודש כסלו [ובשנה זו — שני ימים ראש-חודש], חודש הגאולה, וחודש מתן-תורה דפנימיות התורה¹⁰⁷, החודש השלישי בימי הגשמים [כנגד החודש השלישי בימי הקיץ (חודש סיון) — החודש של מתן-תורה הנגלית¹⁰⁸], ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח — מלמטה

(105) פי' הברטנורא למגילת דת.

(106) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו

(סצ"ח). וראה שו"ח פאת השרה מע' האל"ף כלל ע'. חו"ד

(108) בראשית ב. ו.

(109) רש"י שם ב. ו. וראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו

ש"פ חיי-שרה, מבה"ח כסלו

299

— הרי עצמותו ומהותו כעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו: "שלח נא ביד תשלח" — שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות. למען גודל הנחת-רוח שהעבודה בזמן הגלות מסבה לו — זועק כל יהודי: "כל מה שיאמר לך בעל-הבית עשה חוץ מצא"י"; כל מה שבעל-הבית, זה הקב"ה, אומר צריך לעשות, "חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע חס-ישראלים במצב של "צא", מחוץ לשולחן אביהם. מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: "שלח נא ביד תשלח" — והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקוטי-תורה פרשת ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין — שיר-השירים — של ישראל וקוב"ה (ובפרט עלידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה-אור ולקוטי-תורה כל חלקיהם עד סיומם. שעלידי לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל).

עד לאופן שנקבה חסובב גבר, הקב"ה עצמו מודה כביכול לישראל, לכל יהודי ולכל היהודים, על עבודתם (אפילו שהיא לא היתה בתכלית השלימות).

הוא מוליך את כל ישראל לארץ-הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית-המקדש השלישי, ועוד והוא העיקר — תיכף ומיד ממש.

ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) — ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח"¹¹²), אלא כל ימות המשיח — גם השלימות של "משיח ודאי"¹¹³ וכו').

והכוונה בפשטות היא — שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, עלידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבעל-פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד — עלידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, כלי יוצא מן הכלל כלל.

יד, ויהי רצון, שעלידי שכל שליח ימלא את חפקידו בשלימות, בכל עשור כוחות הנפש, ובפרט שכל השלוחים יתאחדו ויכנסו בזה — יביאו תיכף ומיד ממש את (הגילוי ושלימות של) השליח העיקרי והאמיתי, יחד עם גילוי עשר הכוחות שלו — "שלח נא ביד תשלח", השליח שכדורנו — כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — וכפי שהי' בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נתאחד עם אביו, אשר הוא הי' בנו יחידו, כך שיש את השלימות של כל "שבעת קני המנורה", כל השבע דורות.

ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות — בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח ("מגיד דבריו ליעקב גו"¹¹¹)], וביחד עם עשור הספירות

112 (112) להציר מהשייכות לשנה זו — ר"שלח נא ביד תשלח